

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/364/2014
Identifikačné číslo spisu: 5813203092
Dátum vydania rozhodnutia: 10.08.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5813203092.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobkyne COFIDIS, a.s., so sídlom v Bratislave, Suché mýto č. 1, IČO: 36816337, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Antovszká, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bárdošova č. 2/A, IČO: 36866881, proti žalovaným 1/ T. Y., bývajúcej v L., 2/ P. Y. bývajúcemu v L., o zaplatenie 1 743,03 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 3 C/13/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. marca 2014 sp.zn. 5 Co 77/2014, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaní 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo rozsudkom z 10. septembra 2013 č.k. 3 C/13/2013-79 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 1 743,03 € s príslušenstvom, žalovaným nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že účastníci uzatvorili 6. februára 2008 a 19. februára 2008 zmluvu o revolvingovom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Vzhľadom na to treba na ňou založený právny vzťah aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a tiež ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“). Uvedená zmluva nemá podstatné náležitosti vyplývajúce z § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. (neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov), preto treba mať za to, že úver bol žalovanému poskytnutý ako bezúročný a bez poplatkov. Záväzok z predmetnej zmluvy zanikol splnením, lebo žalovaní na splátkach úveru zaplatil žalobkyňi pri podaní žaloby viac ako boli povinní. Žalobu preto zamietol ako neopodstatnenú. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. marca 2014 sp.zn. 5 Co 77/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.); žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej

inštancie, ako aj s celým odôvodnením napadnutého rozsudku. K odvolacím námietkam uviedol, že v odvolaní žalobkyňa uvádzala rovnaké skutočnosti ako v predchádzajúcom konaní a poukázal na ich dostatočné posúdenie súdom prvej inštancie.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, v ktorom namietala odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorým - podľa jej názoru - došlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Oba sudy založili svoje rozhodnutia na tom, že predmetná zmluva je spotrebiteľská. Podľa názoru žalobkyne ide ale o tzv. absolútny obchod, ktorý sa riadi Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu. Nesprávny je tiež právny záver súdov, že úver bol poskytnutý bezúročne a bez poplatkov. Žalovaní boli vyzvaní, aby sa oboznámili so zmluvou o úvere (vrátane jej neoddeliteľných súčastí), preto neobstojí názor, že nemali možnosť oboznámiť sa s úverovou zmluvou. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaní sa k dovolaniu písomne vyjadrili s tým, že rozsudok odvolacieho súdu považujú za správny a spravodlivý.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobkyňa, ďalej aj dovolateľka) zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 7. júla 2014, t.j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p v znení účinnom do 1. januára 2015.

7. Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 O.s.p. Žalobkyňa poukazovala vo svojom dovolaní, že konanie je zaťažené vadou, ktorá bola uvedená v § 237 pod písm. f/ O.s.p., jej existencia však nevyšla v dovolacom konaní najavo.

9. Dovolateľka mala za to, že sa odvolací súd nevyrovnal s jej argumentáciou, uvedenou v odvolaní, najmä s formalistickým rozhodnutím súdu prvej inštancie.

10. Dovolací súd poukazuje na stanovisko uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a po preskúmaní veci dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp.zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

11. Žalobkyňa vznesla aj množstvo ďalších námietok vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, v skutočnosti však nimi len vyjadrovala svoj nesúhlas s výsledkom sporu a právnym posúdením

veci súdmi. Otázky nastolené dovolateľkou sa týkajú skutkového a právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný právny názor, než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

12. Z obsahu dovolania napokon možno ustáliť, že dovolateľka odôvodňovala svoj mimoriadny opravný prostriedok aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúc jeho právny záver.

13. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani atribút rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

14. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.